Elyssa

Irene Vallejo bij Meulenhoff:

Papyrus
Elyssa

meulenhoff.nl

Irene Vallejo

Elyssa

Koningin van Carthago

ROMAN

Vertaling uit het Spaans door Adri Boon

MEULENHOFF

AC/E
ACCIÓN CULTURAL
ESPAÑOLA

De uitgever ontving voor dit project een subsidie
van Acción Cultural Española, AC/E

ISBN 978-90-290-9849-6
ISBN 978-94-023-2180-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *El silbido del arquero*
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Katie Scott
Auteursfoto: © Jorge Fuembuena
Zetwerk: Pier Post

© 2015 Irene Vallejo Moreu
© 2024 Nederlandse vertaling Adri Boon en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

First published in 2015 by Editorial Contraseña, Zaragoza
Published in agreement with Casanovas & Lynch Agencia Literaria S.L., Barcelona

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

I	Schipbreuk	11
II	Schaduwen waren dun	71
III	Bloed	81
IV	Een land onder een andere zon	125
V	Liefde	133
VI	Als een macht mijn zang heeft	189
VII	Belegering	197
VIII	Bedwing de wateren der vergetelheid	235

Voor mijn vader, die het anker lichtte.

‘Sommige overwinningen zijn noch glorieus,
noch deel van het collectieve geheugen;
maar sommige nederlagen kunnen legendes worden,
en van legende veranderen in een overwinning.’

– Ana María Matute, *Olvidado rey Gudú*

I

Schipbreuk

Aeneas

En deze nacht kan ik eens te meer zeggen dat ik de dood in de ogen heb gekeken. Ik hoorde mijn schip kraken. De hemel drukte ons tegen de zee, de zee wierp ons naar de hemel. Vervolgens dacht ik dat de zee en de hemel in stukken braken en met elkaar vermengd raakten. Ik dacht dat we vielen door de spleten van de bliksemschichten of in de afgronden van de golven.

Ik begrijp niet eens hoe mijn mannen het klaargespeeld hebben om met ons zwaargehavende schip deze kust te bereiken. Deze kust die in de nacht op zee slechts een massa nog diepere, nog dichtere duisternis was. Toen we de zwarte regen achter ons hadden gelaten opende er zich een natuurlijke haven voor ons, een baai met zulk kalm water dat we niet eens trossen nodig hadden om de boot vast te leggen.

De zee brult nog in mijn oren, maar dat is een nagalm. De storm is gaan liggen, de sterren laten zich zien en openen flauwe kieren in het wolkendek. Ik weet dat zich nu de taak opdringt ons kwetsbare leven te beschermen in dit onbekende land, en ik weet dat ik de eerste moet zijn om op te staan van de plek waar ik me heb laten neervallen. Wij, de overlevenden, liggen hier, uitgeteld. Ik voel hoe mijn voet wordt aangeraakt door een paar natte vingers; ze betasten

mijn lichaam op zoek, neem ik aan, naar de zekerheid dat dit niet de oever is waar de doden wachten op de komst van de veerman die hen naar het schimmenrijk zal brengen.

'Aeneas...' klinkt een stem, die op dat moment een snik van de wind lijkt. Meer heb ik niet nodig om overeind te komen.

'Luistert allen! Luistert allen!' herhaal ik, mijn stem verheffend boven de nog steeds loeiende lucht. 'We hebben de oorlog overleefd, die een dwaasheid van de mens is, en de storm, die een dwaasheid van de zee is. De goden zijn nog steeds met ons. Het is nu niet het moment om te liggen beven vanwege het gevaar dat we overwonnen hebben. Ik wil hier een kamp opslaan, vuur maken om onze botten te verwarmen en een gebed laten opstijgen voor onze kameraden die in de storm zijn zoekgeraakt.'

We worden weer een leger. Het zand wordt compact onder onze stappen. Ik verdeel taken, laat de gewonden apart leggen, beveel graan, gereedschap en wapens van het schip te halen. Mijn mannen grommen, schelden binnensmonds op me, maar ik herken de woest vrolijke toon van hun gevloek. Ze noemen me 'hond' en 'stuk schorem', maar eigenlijk betekent het dat ze me vergeven. Al hebben we alleen maar gevaren en gevaren op zoek naar de plek van de duistere voorspelling en hebben ze bijna niet kunnen genieten van de rustpauzes in de havens en hebben ze geen vrouw kunnen omhelzen, desondanks zijn ze trouw gebleven aan hun koning. Eén woord van mij en ze vallen aan. Nu de gelijkmakende dood is geweken gehoorzamen ze me opnieuw.

Ja, mijn mannen zijn blij omdat we nog leven. Er is hier geen enkel lijk aangespoeld, tot nu toe hoeven we om niemand te treuren. En een schipbreukeling is altijd een gelukkig mens, althans zolang men niet begint na te denken.

Onze stuurman heeft zijn arm gebroken, misschien wel op meer-

dere plekken. Gebeukt door de zee schommelde het schip heen en weer en hij smakte tegen de reling. Hij rolde net zo lang over het dek tot hij helemaal beurs was. Als ik naar hem toe loop pakt hij mijn hand vast.

'Vader Aeneas!' fluistert hij. Zo word ik genoemd door de jongste bemanningsleden.

'Je hebt het gered,' zeg ik tegen hem. 'We hebben het gered.'

Maar voordat ik zijn hand loslaat overvalt me de vrees dat ik mijn enige kind niet meer terug zal zien. *Vader Aeneas*...

Achates, mijn trouwe vriend, is het gelukt een vonk te laten overspringen van de vuursteen naar het sprokkelhout en de natte bladeren. Ik kijk naar het vuur dat begint te ontbranden, ik kijk naar Achates, die met gespannen lijf de vlammen voedt en afschermt, ik zie hoe het vuur kringelt, hoe de kringels verwaaien in de lucht en het vuur uiteindelijk pakt. Nu dat eerste vuur eenmaal brandt worden er nog meer gemaakt, in een kring, waardoor er een cirkel van warmte ontstaat. Het vuur is onze eerste overwinning op de angst en de eenzame kust.

De warmte brengt ons de honger in herinnering. We slepen een mand met vochtig graan aan dat we tijdens de storm in veiligheid hebben weten te brengen. Vaardige handen roosteren het in de vlammen om het vervolgens te malen. We hebben nog zoet water en ook nog een paar zakken wijn, meegenomen uit het half gezonken schip. De nacht raakt doortrokken van de geuren van ons kamp: eten, sprokkelhout, zwetende lijven. De witte rook stijgt op naar de hemel als een vogel die zijn vleugels spreidt en teloorgaat in de hoogte. En dat baart me zorgen: de vogels van rook verraden onze aanwezigheid hier.

Ik zal ervoor waken dat het behaaglijke gevoel nu we allemaal tezamen bij de vuren zitten ons blind maakt voor het gevaar dat

nog steeds bestaat. We bevinden ons in het ongewisse. Heel de tijd dat de storm woedde hebben we gevaren zonder hemel of land te zien. De wolken doofden een voor een de sterren, en het enige licht waarmee we het moesten doen was het zeeschuim. Door de wind raakten we de macht over het schip kwijt. Het is gissen waar we zijn aangespoeld, bij welk volk, of het een bekende kust is of dat we zijn aanbeland in terra incognita. Wie weet of we, als we in slaap vallen, niet wakker zullen worden van handen die ons ketenen en knevelen, van een mes op onze keel.

De hele nacht zal er de wacht worden gehouden door mannen die in het donker turen zonder met hun ogen te knipperen. Ik beslis wie wie aflost, ik deel de wapens uit, met mijn voet maak ik een tekening in het zand en geef de plek aan waar de wachten zich moeten posteren.

Daarna loop ik in mijn eentje weg om het gebied te verkennen. Als ik het kamp achter me heb gelaten blaast de wind de natte kleren tegen mijn lijf, die koud aanvoelen. Het zout van de zee heeft sporen op me achtergelaten, als littekens van de schipbreuk. Ik beweeg me heimelijk door de duisternis. Ik wil naar de kliffen die de zee in steken en de baai begrenzen. Ik wil de gebogen horizon afspeuren op zoek naar de schepen van mijn vloot, die in de storm teloor is gegaan. Zal de bemanning van de andere boten het hebben overleefd? Mijn zoon?

De bomen die zich met hun wortels vastklampen aan de helling werpen hun schaduw over de zee. Donker op donker. Takken schrapen over mijn gezicht. Ik klim, tast om me heen, probeer mijn evenwicht niet te verliezen. Eindelijk heb ik uitzicht. In het flauwe licht een lege hemel die spiegelt in de zee. Geen spoor van een boeg of een mast.

Vanaf het moment dat we, na raadpleging van de zeer wijze oud-

sten van mijn volk, zijn vertrokken hebben mijn zoon en ik steeds op verschillende schepen gevaren. Jullie zijn de laatsten van het koninklijk huis van Troje, werd er gezegd.

Ik hoop niet te hebben overleefd om ook hem kwijt te raken.

Helemaal verstijfd keer ik terug in het kamp, dat we zomaar ergens hebben opgeslagen en waar mijn mannen op me wachten. Nu weet ik dat, al vind ik mijn weg langs deze kusten, ik zal blijven dolen. Hoe kan ik me oriënteren? Heel de bekende wereld bestaat nog slechts in ons geheugen.

Anna

Men zei dat mijn moeder een heks was. Anna, de dochter van de tovenares werd ik genoemd. Anna, het bastaardkind van de koning van Tyrus. Geen van die namen was goed. Daarom wil ik het anker lichten en zo ver, zo ver wegvaren dat het water alle namen wegwast. In mijn aderen draag ik de roep mee van het reizen en van de landen die ik hoop te zien als ik groot ben.

Mijn stappen leiden me altijd naar de zee. Als je mijn spoor volgt zul je altijd bij de kust uitkomen.

Zo ook vandaag weer: toen ik de wolken zag aankomen, spoedde ik me naar de rotsen om daar een plek te vinden waar ik kon zitten. Het waren sinistere wolken, met een olijfgroene buik, buiken vol storm. Ongetwijfeld waren ze zwaarder dan de zee, maar een of andere god moest ze vastgehouden hebben om te vermijden dat ze in het water stortten.

Ik ken de beste plekken om te kijken naar de overtrekkende wolken en de beste plekken om te kijken naar de mensen. De wolken noch de mensen weten dat ik daar met een schuin hoofd zit te kijken. Ik ben stil en soepel. Ik vertel Elisa wat ik zie en hoor, zij noemt

me haar kleine uil omdat ik alles zie. Wanneer ik me verberg klop ik het zand van mijn voetzolen af, want als ik dat vergeet knarst het onder het lopen en word ik ontdekt. Ik ga van de ene plek naar de andere en houd mijn ogen heel goed open. Dat doe ik omdat ik er altijd van heb gehouden om erachter te komen wat men verborgen probeert te houden. En ook omdat de tijd heel lang duurt en elke dag die aanbreekt nog heel ver verwijderd is van de nacht die erop volgt. Misschien dat de god die de zon door de hemel voert ook het zand van zijn voeten schudt en dat die zandkorrels de sterren zijn die we hier beneden zien.

De tijd duurt lang terwijl ik maar wacht op de reis die me naar een betere kust zal brengen waar betere, minder leugenachtige mensen wonen, mensen die ik kan vertrouwen. Op een dag zal ik heel ver weg varen om een land zonder paleizen te vinden, waar de mensen niet weten wat verraad is.

Ik zit op de rotsen met gekruiste benen wanneer de eerste golf tegen de kliffen uiteenspat in talloze schitterende druppels. De zee doet golven oprijzen met de gouden kleur van het zand dat op de bodem wordt omgewoeld.

Toen ik nog in de stad woonde waar ik geboren ben, in Tyrus, zei mijn moeder op middagen zoals deze vaak tegen me: 'Wijd een gedachte aan hen die op zee zijn.' Ik denk, ik denk aan hen. De wind fluit in mijn oren. En opeens, als opdoemend uit het niets, zie ik schepen, verschillende boten die wild schommelen in de storm.

De voorstevens verdwijnen in het water, hellen over. Het lijkt of de masten, zo klein daar in de verte, rillen. Het is koud. Mijn enkels zijn nat. Misschien zou ik terug moeten gaan, maar niet omdat ik bang ben. Deze woeste zee jaagt me geen schrik aan, net zomin als het vreemde licht. Ik ben niet gauw bang.

Nu zijn de schepen overgeleverd aan het spel van de golven. Soms

worden ze de lucht in getild en blijven dan even hangen. Ik geloof dat ik de witte schuimkoppen nog nooit zo hoog opgestuwd heb gezien. De zee lijkt hongerig. Ik heb ook honger en als ik terugga naar het paleis zal ik een dampend brood krijgen dat ik met mijn handen kan breken.

Misschien zou ik terug moeten gaan, maar het is niet netjes de schepen alleen te laten als er golven zo hoog als bergen bovenop vallen. Ik kan hier nog even blijven zitten, me verzettend tegen de windvlagen en de droefheid van de middag, met de schepen die heen en weer geslingerd worden door de golven en met mijn moeder die dood is en nooit meer medelijden zal hebben met de zeevarenden.

Wat voor mannen zullen dat zijn die vechten tegen de storm terwijl de zee boven hun hoofd uiteenspat? Zullen het ballingen zijn, net als wij?

De zon is, moe geworden, helemaal verdwenen. De wind loeit en het wordt steeds donkerder.

En als de mannen van die vloot nu eens uit Tyrus komen, omdat mijn stiefbroer hen eropuit heeft gestuurd om Elyssa te doden, om ons beiden te doden?

Hoe weet je wanneer je ver genoeg bent weggevlucht?

Ik sta op en ren naar het paleis.

Elyssa

De stormachtige wind dringt mijn paleis binnen en doet de vlammen hoog oplaaien. Een koude tocht treft mijn nek. De storm maakt dat we allemaal onrustig zijn, de honden hebben zich al uren geleden verstopt om ver van ons te beven. Ik luister. De muren galmen als een rif dat door het klotsende tij gebaad wordt. Maar mijn oren, sinds mijn kindertijd gewend aan de stem van de zee, nemen

pauzes in het geraas van de storm waar. Het zal niet lang meer duren voordat hij gaat liggen.

Mijn slavinnen zitten op krukjes te spinnen en te weven. Het vuur weerkaatst met gulden en groene reflecties op hun zwarte huid.

Op de drempel verschijnt een wacht. Het is een man die wat respect betreft weet hoe het hoort. Vanaf een afstand, met neergeslagen ogen, zegt hij: 'Mijn koningin, er is nieuws. De schepen van de buitenlandse vloot die vanochtend waargenomen is zijn, verrast door de storm, voor onze kust gestrand. De zee heeft de drenkelingen uitgespuwd, sommige levend, andere dood. De mannen en schepen zijn er erg slecht aan toe, maar ze zouden gevaarlijk kunnen zijn. We wachten op bevelen.'

'Roep de Raad bijeen.'

De vier beste strijders van mijn stad maken deel uit van de Raad. Ik heb hun ijdelheid gestreeld met klinkende titels: het Schild van de koningin, de Dolk van de koningin, de Boog van de koningin en de Pijl van de koningin. Ik heb hen gekozen uit de trouwste en meest drieste soldaten van mijn vader. Ze hebben me jarenlang loyaal gediend, sinds de eerste steen van onze omwalling werd gelegd, maar mettertijd zijn hun ambities steeds groter geworden. Ik vergis me niet, ik weet dat ze worden verteerd door het verlangen om mij te bezitten en de troon te bezetten. Telkens als ik hen bijeenroep merk ik de welhaast pijnlijke druk van hun blik op mijn ogen en mijn lichaam. Tot nog toe durven ze niet verder te gaan. Om de anderen niet uit te dagen dingt geen van hen openlijk naar mijn hand en mijn sponde van koningin-douairière. In het evenwichtsspel van deze rivaliteit tussen gelijken heb ik voor het moment de dans nog weten te ontspringen.

Ik wacht op hen. Op dit ogenblik kloppen mijn bodes op de deur van hun huizen waar, stel ik me voor, ieder van hen in bed zal liggen

met een dienstmeid en haar op hun ruwe manier, met routineuze botheid, zal gebruiken. Maar als ze bij het paleis aankomen, zullen ze een kluwen van leugens verzinnen. Mijn mannen verstoppen zich voor mij zonder reden, uit gewoonte. Misschien zijn ze niet in staat met mij te praten zoals ze met een koning zouden spreken, zoals ze spraken met mijn vader in Tyrus. Misschien kennen ze geen andere taal dan die van kameraadschap of anders van huichelarij. Mijn raadgevers noch mijn soldaten noemen in mijn bijzijn de werkelijke passies die in hen woeden: ambitie, angst, lust, grootheidswaan.

Mijn echtgenoot zei vaak tegen me dat een goed heerser moet weten wat er schuilgaat in het hart van de mensen. Hij probeerde me dat vermogen te leren. Maar was hij in staat het hart van zijn moordenaars te lezen?

Ik verlaat mijn vertrekken en na de binnenplaats te zijn overgestoken, betreed ik de raadszaal. Twee lijfwachten met strijdbijlen escorteren me, ze duwen de deuren van de zaal open en laten me door. Mijn mannen zijn er al en praten op korzelige toon, of misschien zijn ze alleen maar verveeld. Ze vermoeden een opdracht die hen zal dwingen wakker te blijven onder de blote hemel tijdens een winderige nacht.

'Mijn trouwe aanvoerders,' zeg ik.

'Koningin, we zijn gekomen om u te dienen aan de voet van de stadsmuur.'

Van al mijn raadslieden is Malchus het Schild degene die het best kan liegen. Ik beantwoord zijn glimlach.

'Ik zou geen grotere toewijding kunnen vragen.'

In de stilte van de zaal is hun ademhaling van krachtige mannen te horen, het gehijg en de spanning van hun gemoed. Hun lijven, waar een lucht van onbehouwen seks en oud zweet van afkomt, wekken mijn weerzin.

‘Jullie zullen je afvragen wat de reden is dat ik jullie bijeen heb geroepen in deze gure nacht,’ ga ik door. ‘Opnieuw doe ik een beroep op jullie sterke arm. Een vloot onbekende mannen is geland op onze stranden. Help me de tekenen te duiden en met wijsheid een besluit te nemen.’

‘Mijn koningin,’ antwoordt Safat de Dolk, ‘die vreemdelingen zouden vreedzame koopmannen of zeerovers met slappe knieën kunnen zijn. Het is nog te vroeg om dat te weten.’

Vreedzame koopmannen of zeerovers met slappe knieën… Mijn soldaten spreken in straffe bewoordingen. Maar wij zijn geboren in een beschaving van handelaren, wij zijn kinderen van de zee en weten dat elke vermetele koopman verandert in een zeerover zodra de omstandigheden dat toestaan. Ja, iedereen weet dat. Er bestaat geen begeerlijker handelswaar dan slaven, en als een koopvaardijschip dicht langs de kust vaart en een jonge stad als die van ons in het oog krijgt, met een omwalling die nog niet af is, dan zal de bemanning zich er gelijk een adelaar bovenop storten in een poging onze jongemannen en onze vrouwen gevangen te nemen en vervolgens te dwingen aan boord te gaan, teneinde hen te verkopen op de markten van een grote stad. Als ik iets met al mijn krachten wens, dan is het mijn volk te behoeden voor dat smartelijke lot.

‘Het is nog te vroeg om het te weten, je hebt gelijk,’ antwoord ik. ‘Maar mijn vrouwenhart is bezorgd vanwege die mensen.’

‘Laten we een expeditie uitrusten tegen de indringers,’ stelt Ahiram de Pijl, vooruitlopend op de oproep voor de strijd. Een litteken ontsiert de rand van zijn lippen waardoor het lijkt of zijn mondhoeken ver doorlopen: de schim van een verontrustende grijns die voor altijd met een mes is aangebracht.

‘Zal de stad, als jullie je voor de expeditie verwijderen van de stadsmuren, niet haar onoverwinnelijke zwaarden verliezen? Wat

zal er gebeuren als we worden aangevallen terwijl jullie weg zijn?' vraag ik.

'Koningin, mijn mening is dat we de bewaking van de muren moeten verhogen en onze stad moeten verdedigen als een schat gekoesterd door een vrek,' zegt Elibaal de Boog.

'Het is gezegd,' antwoord ik. 'Ik vertrouw op jullie, die aan de zijde van mijn vader hebben gestreden en die me nu beschermen met dezelfde genegenheid als hij. Versterk de bewaking van de stadsmuur. Niemand mag te paard op zoek gaan naar de indringers, maar als zij met vijandige bedoelingen naderen neem hen dan gevangen. Als ze weerstand bieden, schakel hen dan uit. Laat al onze vijanden getuige zijn van de kracht van de jonge stad Carthago.'

Aeneas

Vannacht ben ik niet bezocht door de slaap om me de ogen te kussen. Uur na uur luister ik naar het galmen van de zee, naar de voetstappen van de wachtlopers, naar het knappen van de vuren. Als het licht begint te worden, met het zachte grijs van de dageraad, sta ik op. Mijn kleren zijn nog nat, ik voel hoe mijn spieren verstijfd zijn door de krachtsinspanningen van gisteren, mijn hele lijf doet pijn.

Ik kijk om me heen. Aan de saffraankleurige hemel tekent zich een gele lijn af van bergen in de verte. Achter de baai ontwaar ik een stad die zich uitstrekt tot het hoogste deel van een kaap en het oranje lint van de omwalling. Vogels scheren vlak langs de grond, hun blauwe schaduwen glijden over het zand.

Geknield bij het vuur praat ik met de goden. Met de palmen naar boven hef ik mijn handen op: 'Goden, als we jullie ooit blij hebben gestemd met onze offers, als jullie je iets aantrekken van onze ontberingen, alstublieft, behoed dan mijn zoon Julus en maak dat ik met

hem verenigd word. Als jullie deze wens van mij verhoren, beloof ik zodra we aankomen op de plaats van de voorspelling een grote tempel te bouwen tot eer en glorie van jullie.' Ik pleng wijn en zie hoe het zand het vocht opzuigt terwijl ik de machten van de Aarde en van de Onderwereld smeek Julus te behouden.

Na de turbulente nacht ontwaakt het kamp, en de wachten voelen zich bevrijd van hun eenzaamheid. Er breekt een nieuwe drukke dag aan. De nog zwakke zon weet amper de koude te verdrijven en de vuren moeten worden opgerakeld. We warmen de restanten van onze proviand op en eten in stilte, wrijvend over onze gewrichten. Als we klaar zijn beveel ik het schip vast te leggen, verborgen tussen de rotsen. Vervolgens zoek ik Achates.

'In het licht van de nieuwe dag ga ik de kust verkennen om erachter te komen waar we zijn en waar de wind onze makkers naartoe heeft geblazen,' zeg ik.

'Ik ga met je mee,' antwoordt hij, bereid om elk gevaar met me te delen.

Ik sla een mantel van wolvenvacht om me heen. Achates en ik bewapenen ons met tweesnijdende zwaarden en met speren waarop we kunnen steunen bij het lopen door de duinen. Om ons heen doet de wind een wolk van roodachtige aarde opstuiven, ik voel mijn ogen prikken, voel hoe het zand tussen mijn tanden knarst. In de hoogte laten de meeuwen zich meevoeren op de luchtstroom, ze krijsen verrast en met veel misbaar als ze worden getroffen door een windstoot.

Ik vertel Achates dat ik naar de stad toe wil en een kaap wil zoeken vanwaar je zicht hebt op de standen in het westen. Achates neemt aandachtig alles om ons heen op: het waas van zand, de duinen, de weinige vlekken struikgewas. Lopen over open onbekend terrein betekent je leven op het spel zetten.

‘Vooruit,’ antwoordt hij.

We lopen achter elkaar, snel, een en al oren en ogen. Het zand verzwelgt onze voetstappen. Ik kijk bewonderend naar hoe Achates zich voortbeweegt, vlug en nauwgezet. Tien jaar oorlog heeft zijn lichaam gehard, heeft het gepantserd tegen de wisselvalligheden van het lot.

Ja, ik ook, wij allemaal. Alle strijders van Troje zijn gehard gedurende die tien bittere oorlogsjaren. Maar Julus? Julus is een kind dat nooit vrede heeft gekend. Hij is geboren in een belegerde stad. Zijn kinderlijke drukte werd overstemd door wapengekletter. Als hij ooit een volwassen man wordt, wat zal hij zich dan herinneren van die kindertijd vol geweld? En van de geheimen van zijn ouders, zal hij zich daar iets van herinneren? Zal wat er tussen zijn moeder en mij is voorgevallen voorgoed verdwijnen, of zal dat wortel schieten in zijn geheugen?

Als hij nog leeft. Als het me lukt hem te vinden.

Wanneer begon deze langzame teloorgang?

Achates loopt naar een tamariskstruik om zich erachter te verschuilen. Hij hurkt. We maken ons klein en rusten even uit van ons snelle voortgaan. We spreken af om om de stad heen te bewegen. Wat ons nog van haar scheidt is de afstand die een span ossen op een dag zou kunnen ploegen.

We komen langzaam overeind. De wind woelt op enkelhoogte door het onkruid dat uit het zand opspriet. Al mijn zintuigen staan op scherp. Het is inmiddels ochtend geworden. Tegen de diepblauwe hemel tekenen zich de muren af, die deels uit steen, deels uit leem zijn opgetrokken en hier en daar bestaan uit een simpele verschansing van hout. Het is een jonge grensstad, vast een die beducht is voor vreemdelingen die van zee komen. Zullen mijn mannen hier gastvrijheid en hulp vinden?

De lucht klievend scheert een lans vlak langs mij en boort zich in de grond. Ik trek mijn hoofd in en deins terug. De poorten van de stad gaan open en in galop komt er een groep soldaten te paard naar buiten. Schreeuwend in een vreemde taal omsingelen ze ons. Twee van hen stijgen af en zonder te reageren op onze protesten, die ze niet verstaan, binden ze onze handen vast, dwingen ons naar hun kazerne te lopen en gooien ons in een cel. Als de deur met een harde klap dichtvalt blijven we in complete duisternis achter.

Elyssa

Een soldaat brengt nieuws over de gevangengenomen zeerovers. Ik wil hen met eigen ogen zien, ik wil zelf beslissen over hun straf en ik wil dat ze het vonnis uit mijn mond horen. Ik beveel mijn lijfwacht me te escorteren naar de gevangenis en begeef me naar de stallen.

Al sinds ik kind was schep ik er een vreemd soort genoegen in om de stallen binnen te gaan. Vandaag snuif ik opnieuw de zware, warme, bijna zoete lucht op die om de dieren hangt. Ik hoor hoe ze langzaam op de haver kauwen, die geduldig met speeksel vermengd wordt. Een hele rij hoofden draait zich naar mij toe, mijn komst zorgt voor blijdschap. Ik hoor gesnuif en gehinnik, zie mezelf weerspiegeld in al die vochtige ogen.

Met mijn hand zijn snuit strelend maak ik mijn Siciliaanse schimmel rijklaar. Terwijl ik de zadelriemen aantrek praat ik zachtjes tegen hem. Even koester ik me in de liefde voor mij die in zijn purperen ogen schuilt.

De slaven van de stal, die mijn gewoontes kennen, laten me begaan zonder te pogen mijn wensen voor te zijn. Ik kies de palfreniers die mijn beste paarden moeten temmen en verzorgen een voor een uit. Ik weet dat sommige knechten hun woede heimelijk afreageren